

ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΞΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΧΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΔΕ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΟΤΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΒΙΖΟΥΚΙΔΟΥ
ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΓΝΟΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΟΝΤΟΠΑΝΟΥ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

ΕΒΡΑΒΕΥΘΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙ

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΘΟΝ
1933

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Gross Geoffrey Neale, Epirus. A Study in Greek constitutional development. Cambridge 1912 σελ. 1—137 (μετὰ χάρτου τῆς ἀρχαίας Ἠπείρου).

Ἡ μελέτη αὕτη εἶναι ἐναίσιμος διατριβή, δι' ἧς ὁ σ. προσπαθεῖ νὰ καταδείξῃ πῶς ὁμας βαρβάρων φύλων ἔξω τῆς περιοχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εὐρισκομένη ἀρχικῶς κατῴρθωσε νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἑλληνικὸν κράτος τῆς Ἠπείρου καὶ πῶς οἱ Ἠπειρῶται ὑπὸ τὸν περιώνυμον βασιλέα αὐτῶν Πύρρον κατέλαβον ἐπὶ τινα χρόνον θέσιν σπουδαίαν καὶ κυριαρχικὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ πῶς ἐπὶ τέλος ἡ Ρωμαϊκὴ κατάκτησις ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἠπείρου. Ὁ σ. διηγεῖται τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Πύρρου εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ἀπὸ Ἠπειρωτικῆς ἀπόψεως ἡ δὲ ὅλη μελέτη περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς κεφάλαια: 1) Ἠπειρος καὶ Ἠπειρῶται. 2) Ἐνοποιήσις τῆς Ἠπείρου. 3) Ὁ ἑλληνιστικὸς ἡγεμὼν (περιγράφεται ὁ Πύρρος ὡς τύπος βασιλέως τῶν ἑλληνιστικῶν χρόνων). 4) Μοναρχία καὶ Δημοκρατία. Εἰς παραρτήματα δὲ ἐπακολοθοῦντα τὴν κυρίαν μελέτην ἐξετάζονται τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀχιλλέως, 2) Ὁ Διονύσιος καὶ ὁ Ἀλκέτας, 3) Ὁ βασιλεὺς Νεοπτόλεμος καὶ ὁ υἱὸς του Ἀλέξανδρος, 4) Ἐπιγραφαὶ ἐκ Δωδώνης, 5) Αἱ διυπραγματεύσεις διὰ τὴν εἰρήνην μεταξὺ Πύρρου καὶ Ῥώμης, 6) Ἡ χρονολογία τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀκροτάτου, 7) Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος Β' καὶ οἱ Αἰακίδαι, 8) Ἠπειρος καὶ Ἀκαρνανία. Εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης προστίθεται διάγραμμα τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Μολοσσῶν.

Bottin C., Les tribus et les dynastes d'Épire avant l'influence macédonienne (352 π. Χ). (Musée Belge, Bruxelles 1931 τ. 29 σ. 238—257),

Εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα κεφάλαια ὁ σ. ἐξετάζει τὰ Ἠπειρωτικὰ φύλα ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰς γνωστὰς πηγὰς, ἀπὸ δὲ τοῦ τετάρτου καὶ ἔντευθεν ἐξετάζει τοὺς Ἠπειρώτας βασιλεῖς Θαρύπαν, Ἀλκέταν, Νεοπτόλεμον καὶ Ἀρύββαν. Μετὰ προσοχῆς ἐξετάζεται ἡ βασιλεία τοῦ βασιλέως τῶν Μολοσσῶν Θαρύπα (418 ; — 390 ;) ἐπὶ τῇ βάσει ὅλων τῶν ὑπαρχουσῶν πηγῶν, ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, καὶ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ μελετηθῇ

ἡ ἐσωτερικὴ πολιτικὴ αὐτοῦ, διότι ὁ Θαρύπας θεωρεῖται ὡς ὁ ἐκπολιτιστὴς τῆς Ἡπείρου, ἐπειδὴ εἰσήγαγε τοὺς νόμους, ἵδρυσε γερουσίαν, ἐδημιούργησε διοικήσιν καὶ ἤνωσε τὰ Ἡπειρωτικὰ φύλα συμπήξας οὕτω τὸ Κοινὸν τῶν Μολοσσῶν, ὡς πολλοὶ παραδέχονται. Εἶτα ἀσχολεῖται μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Θαρύπα καὶ διάδοχόν του Ἀλκέταν (390; — 370;). Ἐξετάζων τὸν Ἀλκέταν ἐπιλέγει «ὁ Ἀλκέτας ἦτο πολιτικὸς ὅστις ἐγνώριζε νὰ ἐκμεταλλεύεται τὰς περιστάσεις καὶ νὰ μὴ ἀποδειλιᾷ ποτὲ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν του». Τέλος ἐξετάζει τὴν βασιλείαν τῶν υἱῶν αὐτοῦ Νεοπτολέμου καὶ Ἀρύββα (370—352) μέχρι τῆς ἀναμίξεως τῶν Μακεδόνων εἰς τὰ τῆς Ἡπείρου. Ὁ σ. περιωρίζεται εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν τῆς Ἡπείρου καὶ ἐπιλέγει «πρέπει νὰ ἀναμείνωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Πύρρου διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν Ἡπειρωτικὴν πολιτικὴν νὰ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰς περιβαλλούσας αὐτὴν ἐπιρροὰς καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃ ἐκ νέου μετ' ἀξιοσημειώτου μὲν ἀλλ' ἐφημέρου λαμπρότητος τὴν ὁδὸν τὴν ἐγκαινιασθεῖσαν ὑπὸ τῶν δυναστῶν Θαρύπα καὶ Ἀλκέτα». Ἐν συμπεράσματι ἐκθέτει τὰς δυσκολίας περὶ τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς Ἡπείρου, ἐπαινεῖ τὴν ἐκπολιτιστικὴν δρασίαν τοῦ Θαρύπα, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε τοὺς Ἡπειρώτας εἰς τὴν μεγάλην ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, τοῦ Ἀλκέτα τὴν διπλωματικότητα, τοῦ Νεοπτολέμου τὴν φιλειρηνικότητα καὶ τοῦ Ἀρύββα τὰς προσπάθειάς νὰ διατηρήσῃ τὰ ἐπιτευχθέντα. Ἡ ὅλη μελέτη διαπνέεται ἀπὸ θαυμασμὸν πρὸς τοὺς Ἡπειρώτας καὶ τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν.

Victor Papacostea, Θεόδωρος Ἀναστασίου Καβαλλιώτης. Τρία ἀνέκδοτα χειρόγραφα. Ἀνατύπωσις ἀπὸ τὴν *Revista istorica Romana* ἐκδιδομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Iorga τόμ. IX, Bucuresh 1931 (ῤουμανιστὶ μετὰ περιλήψεως γαλλιστὶ εἰς τὸ τέλος σ. 1—65).

Εἰς τὴν ῤουμανίαν ἀπὸ πολλοῦ καταβάλλεται πολλῆς προσοχῆς ἀξία προσπάθεια διὰ τὴν μελέτην τῶν Κουτσοβλάχων τῆς Ἡπείρου καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Βαλκανικῆς. Εἰς τὰς πολλὰς ταύτας μελέτας μερικαὶ ἐκ τῶν ὁποίων δυστυχῶς δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένοι προπαγανδιστικῶν τάσεων, εὐρίσκει κανεὶς πολλὰ τὰ χρήσιμα διὰ τὴν νεωτέραν Ἡπειρωτικὴν ἱστορίαν. Ἡ ὡς ἄνω μελέτη ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐκ Μοσχόπολεως λόγιον Θεόδωρον Καβαλλιώτην, τὸν συγγραφέα τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Γραμματικῆς τῆς τυπωθείσης ἐν Μοσχόπολει τῷ 1760. Εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς ἀξιολόγου ταύτης μελέτης ὁ κ. Papacostea προσπαθεῖ νὰ ἀνεύρῃ τὰ αἷτια, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἡ Μοσχόπολις καὶ αἱ ἄλλαι βλαχόφωνοι κοινότητες τῆς Ἡπείρου (Μέτσοβον, Συράκον, Καλαρῖτες) κατώρθωσαν νὰ γίνουν ἀνεξάρτητοι καὶ νὰ ἀναπτύξουν ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ πολιτισμὸν κατὰ τὸν 18 αἰῶνα. Ἀναφερόμενος ἔπειτα εἰς τὴν Μοσχόπολιν, τὴν τόσον ἀκμάσασαν κατὰ τὰ ἔτη 1720—1760 εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ γράμματα,